

متن پرسش

حوادث اخیر نشان داد: گویا سیر تکامل تاریخی انسان جدید به سوی یک هیچ‌جای جهت‌دار است؛ هیچ‌جای جهت‌داری که آنی نیست که ما با خود فکر می‌کردیم اما دقیقاً همان است به جلوه‌ای شدیدتر! که وقتی آن را کشف می‌کنیم مثل یک رویای صادقانه با خود خواهیم گفت: آری من این را در تاریخ خواب انسانیت دیده بودم و آن هیچ‌جای جهت‌دار با گشودن افقی ما را به خود و سپس به ورای خود دعوت می‌کند تا حتی بازتاب حقیقت هم حجاب حقیقت نشود تا از خودبنیادی و اوهام و باورهای کوتاه‌قدمان پلی بزنیم به عالمی که در عین دوردست بودن روبروی انسان جدید است و به جایی برسیم که اگر همه هستی در گوشه قلبمان باشد احساس نکنیم. تا جایی که متنبه شویم اوست که اوست و ما فقط یک ما هستیم و نه چیزی بیشتر!

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! همین و همین؛ و این یعنی حضور در «اصالت وجود» و کشف ظهور خداوند در حوزه ایمان، تجربه‌ای که به یک معنا ظهور وحی است و خدا خود را در آن حال بر ما می‌گشاید. و در آن حالت است که در سخن انسان آن گشودگی به ظهور می‌آید در رویداد آن وحی که اظهار شریعت نیست ولی ظهور سخن‌های نو به نو می‌باشد که همراه است با غیاب خداوند، خداوند واپسین که از ظهور، امتناع می‌ورزد و در عین حال در کلام همچون مولایمان علی «علیه السلام» به ظهور می‌آید. موفق باشید